

Як ми їли полтавські галушки і були у Симоненка в гостях

П'ятниця, 31 березня, на годиннику 7:55. ВДНХ. Нас зустрічає усміхнена, як завжди, Любов Василівна та елітний срібний автобус із написом Київський національний університет Тараса Шевченка і гербом нашої альма-матер. Ми, студенти 3 та 2 курсу мистецької групи, разом з викладачами вирушаємо на довгоочікувану екскурсію. У наших планах відвідати батьківщини Симоненка та міста Лубни.

Виїжджаємо близько 8:10. Дорогою все стандартно: хтось дрімає, хтось слухає в навушниках музику, хтось вивчає краєвиди за вікном, інші щось обговорюють. Порушує стандартність Любов Василівна. Вона годує нас ароматними пухкими пиріжками із сиром, чорниціями, вишнями та розповідає нам цікаві історичні деталі, показуючи місця, на які варто звернути увагу.

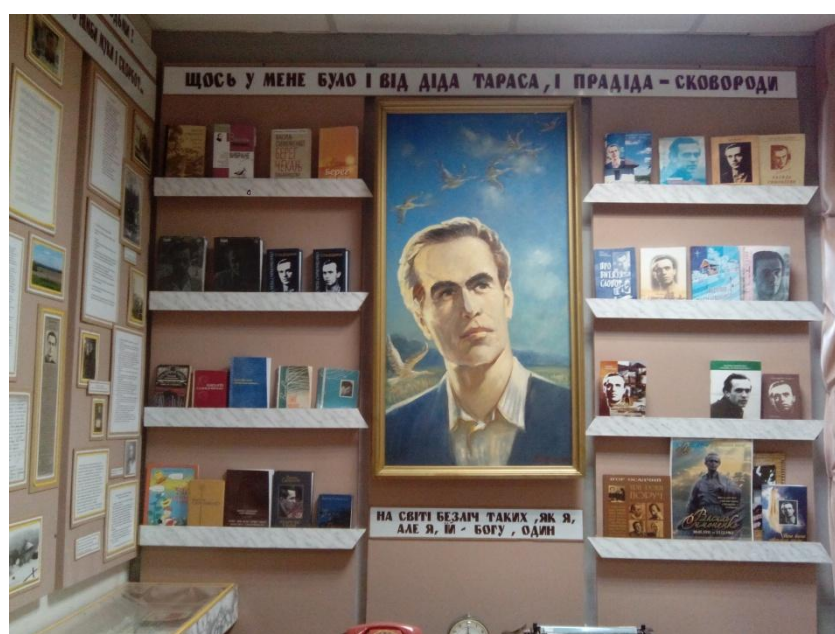
До рідного Симоненкового села Біївці ми їхали близько трьох з половиною годин. Дорога вже власне до самого села, мов американські гірки, як майже до кожного українського села. Зате які пейзажі! Дорога, мов тонесенька стрічечка, що губиться між ставком, який грає сонячними переливами, сосновим лісом, що розкинувся на горбку та широкоплечими полями. Але навіть там, у тій красі розкидані пляшки та купки іншого сміття.

Приїхали! Місцеві жителі зі своїх подвір'їв із зацікавленням оглядають наш автобус і нас у тому числі. Нарешті зупиняємося біля хатинки-музею, в якій народився та виріс відомий поет. Ззовні – маленька, охайна, чисто побілена хатинка під чи то солом'яною, чи то очеретяною стріхою. А в середині перед нами у фотокартках оживає Василь Симоненко: дитячі світлини, шкільні фото, світлини батьків та рідних розмістилися на стінах під назвою «Симоненкове гніздо». У куточку – книжкова виставка, на якій представлені твори не лише Симоненка, а й інших літераторів, на стіні, біля дверей – великий вишитий портрет поета. Гарно передано український побут того часу: у хатинці-музеї багато вишитих рушничків, наволочок, картин, ікони, вишиті сорочки, на п'єсові – глиняний посуд з українськими орнаментами. Вислухавши розповідь екскурсовода та роздивившись усе навколо, ми зачитали вірші Василя Симоненка. Це було так незвично і так велично декламувати «Я», «Ти знаєш, що ти людина», «Кривлякам» у самій хатині поета! На завершення ми залишили свої думки та побажання у книзі відгуків. «Ти знаєш, що ти людина, ти знаєш про це чи ні?» – цитую вірш Василя Симоненка і поруч дописую: «Дякую, що бережете пам'ять про нього».

У хатині Василя Симоненка

Далі їдемо до школи, в якій поет навчався та до якої ходив цілих 9 кілометрів пішки, і це - в одну сторону. Тут ми відвідали музей Василя Симоненка. Із захопленням розглядаємо його світлини, впевнено стверджуємо, що на випускному фото зі своїх однокласників Василь Андрійович - найгарніший кавалер. У цьому музеї теж бачимо книжкову виставку Симоненкових творів, багато портретів поета, вималювані на стінах уривки віршів. Можна знайти тут й написану Симоненком заяву з проханням зарахувати його до 8 класу. Уважно вивчаю його почерк, ще такий дитячий, але такий охайний, і не вірю власним очам, що це писав сам поет і зараз я на це дивлюся!

У шкільному музеї

Далі вирушаємо до Лубен. Спочатку місто здається мені досить маленьким та досить звичайним. Але, виявляється, всі Лубенські родзинки були ще попереду. Ми відвідали редакцію громадсько-політичної газети «Лубенщина». Редакція розмістилася у затишній бібліотеці. Бібліотека у порівнянні із книгозбірнею мого міста в кілька разів менша. Дитяча та доросла література знаходяться поруч. Редактор газети – Олександр Міщенко розповідає про історію створення видання, про його діяльність у Радянському Союзі. Виявляється, ще донедавна в газети був інший головний редактор, який, за словами Олександра Міщенко, видавав «Лубенщину» ще в застарілому, радянському стилі. У кінці зустрічі нас запросили проходити практику в «Лубенщині» та видали примірники для ознайомлення.

І нарешті розпочався наш екскурсійний тур містом. Запам'ятався мені пам'ятник Володимиру Великому, поставлений з нагоди тисячоліття від заснування міста. Адже саме князь Володимир заснував Лубни у 988 році на честь прийняття християнства. Своім незвичайним архітектурним стилем вразила збудована у 1907 році школа для дівчаток: головний вхід оздоблений, як у казці «Пряничковий будинок», напівкруглі вікна, а над кожним – викладений візерунок. Сподобалася будівля Земської лікарні, побудована у 1913-1914 роках.

«Полтавські галушки»

Після витрат сил на отримання нових знань та вражень нам потрібно було підкріпитися. Тому не змогли ми оминати «Полтавські галушки». Невелика затишна їдальня оформлена в українському стилі, біля неї – дерев'яна хатинка під очеретяною стріхою та млин. Усередині їдальні на стінах

висять десятки, а може й сотні значків військових батальйонів та волонтерів. Хазяїн їдальні безплатно нагодував кілька тисяч воїнів АТО та волонтерів, й усі вони залишили йому на згадку свої емблеми. Нам на обід подають борщ із салом, шість здоровенних галушок із різними смаками (з капустою, картоплею, м'ясом) та узвар. Але до цього всього на стіл ставлять тарілку із приправленим салом із цибулею. За секунду ми начисто виїдаємо сало, наче не їли тисячу років. Яке ж все було смачне! Наїлися так, що ледь не тріскалися животи. Тепер, з новими силами, можна їхати на екскурсію в монастир, що ми власне й зробили.

Мгарський монастир

Я дуже люблю відвідувати церкви та монастирі, вивчати їх архітектурний стиль і просто отримувати духовне блаженство. Після екскурсії Мгарський монастир став для мене тим місцем, яке мені хочеться відвідати знову. На подвір'ї монастиря ледь не зоопарк: у клітках живуть сови, орли, а ще по території бігає дуже-дуже багато котів. Однорупниця розповідає, як колись із мамою вони взяли звідси кошеня, яке з того часу стало їхнім талісманом. Сам монастир дуже-е-е розкішний – збудований у стилі бароко. На стінах стільки гарної ліпнини (рослинні орнаменти), що аж розбігаються очі, куди дивитися, а зелені куполи із жовтими зірками на них створюють враження, наче небо впало на землю і розгубило зорі по траві. Також на території монастиря знаходиться чудотворна ікона Святого Афанасія Лубенського. Однорупниця запевняє, що ікона справді здійснює мрії, тому можемо сміливо загадувати бажання. Тепер і я на власному досвіді переконалася, що це дійсно так.

З монастиря ідемо до пам'ятника жертвам Голодомору – великого дзвону, що стоїть на пагорбі – так званій Курган скорботи, що став першим пам'ятником жертвам Геноциду в Україні.

Благовіщенська церква

Заключним етапом нашої екскурсії були відвідини Благовіщенської церкви на території Спасо-Преображенського Мгарського монастиря. Тут поховано, якщо не помиляюсь, близько 20 монахів, які були розстріляні більшовиками.

Вийшли з Лубенщини близько 18:20. Всі в автобусі вже припишкли, втомлені, але задоволені. Лише наша група порушувала тишу своїм сміхом. За вікнами стемніло, почав накрапати дощ. Врешті стихла й наша група. Екскурсія вдалася!

Небельської Аліна, 3 курс, 3 група («мистецька журналістика»)